

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudcem JUDr. Ondřejem Růžičkou ve věci žalobkyně: **Ing. L. Č.**, narozená bytem zastoupená JUDr. Ervínem Perthenem, advokátem se sídlem Velké náměstí 135/19, Hradec Králové proti žalované: **Česká republika-Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Praha 2, Vyšehradská 16, o náhradu škody a nemajetkové újmy,

t a k t o :

- I. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni částku ve výši 50.000,-Kč a to se zákonným úrokem z prodlení ve výši 7,05 % p.a. od 3.1.2013 do zaplacení a to do 15 dnů od právní moci rozsudku.
- II. Žaloba, aby žalovaná zaplatila žalobkyni částku 150.000,-Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení ve výši 7,05 % p.a. od 3.1.2013 do zaplacení, se zamítá.
- III. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 83.785,06 Kč k rukám právního zástupce žalobkyně JUDr. Ervína Perthena, advokáta, a to do 15 dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 10. 1. 2013 domáhala po žalované náhrady školy a nemajetkové újmy s odůvodněním, že proti ní bylo vedeno trestní stíhání u původně Okresního soudu v Hradci Králové pod sp. zn. následně u Krajského soudu v Hradci Králové pod sp. zn. Trestní stíhání bylo zahájeno dne 28. 6. 2007 usnesením Policie České republiky pro trestný čin

podvodu dle ust. § 250 odst. 1 a 3 písm. b) trestního zákona spáchaný ve spolupachatelství dle § 9 odst. 2 trestního zákona, přičemž způsobená škoda měla dosahovat 1,3 miliónů korun. Žalobkyně byla ohrožena trestní sazbou 2 roky až 8 let. Proti tomu žalobkyně podala stížnost, která však jako nedůvodná byla dne 1. 8. 2007 zamítnuta. Dne 12. 12. 2007 byla podána obžaloba, věc byla předložena k rozhodnutí Vrchnímu soudu v Praze o příslušnosti soudu, ten rozhodl usnesením [redacted] dne 16. 9. 2008 tak, že k projednání věci byl příslušný Krajský soud v Hradci Králové. Následně došlo ke spojení věcí vedených u Krajského soudu v Hradci Králové pod sp. zn. [redacted] a [redacted]. Poté byl vyhlášen rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové čj. [redacted] dne 24. 11. 2009. K podaným odvoláním Vrchní soud v Praze rozhodl dne 19. 5. 2010, č.j. [redacted] tak, že uvedený rozsudek zrušil. Následně byl vydán nový rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové čj. [redacted] [redacted] dne 1. 6. 2011. K podaným odvoláním Vrchní soud v Praze dne 1. 2. 2012 vyhlásil rozsudek, kterým ve vztahu k žalobkyni napadený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové potvrdil a žalobkyně byla pravomocně zproštěna obžaloby ke dni 1. 2. 2012. Žalobkyně tak shledává ve věci nezákonné rozhodnutí, jímž je usnesení o zahájení trestního stíhání a od tohoto odvozuje i požadavek na náhradu škody, která jí vznikla v souvislosti s jejím právním zastoupením. Celkem požaduje částku 138.616,82 Kč. Dále uvedla, že trestní stíhání žalobkyně trvalo nepřiměřeně dlouho, tímto již vznikla nemajetková újma. Byl porušen článek 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, odkázala na ust. § 31a odst. 3 zák. č. 82/1998 Sb. Celková délka řízení pro žalobkyni činila 4 roky 7 měsíců a 4 dny, a to od počátku zahájení trestního stíhání, tj. od 28. 6. 2007 do nabytí rozsudku právní moci, tj. 1. 2. 2012. Nejednalo se o skutkově složitou věc, aby opravňovala takovéto délce řízení. Nepřiměřená délka byla zapříčiněna činností orgánů činných v trestním řízení, tyto nejprve rozhodovaly o příslušnosti soudu k projednání a rozhodnutí ve věci samé potom následně prodlužovaly délku trestního řízení z důvodu odvolání krajského státního zastupitelství. Žalobkyně plně spolupracovala s orgány činnými v trestních řízeních, nikde nezavdala příčinu k délce daného řízení. Na žalobkyni dlouhodobě působil stres, který byl umocněn hrozbou nepodmíněného trestu. Význam na předmětu řízení byl pro žalobkyni podstatný, neboť podniká. Bezmála 5 let nevěděla, zda bude bezúhonná ve smyslu u živnostenského zákona či nikoliv nebo zda bude muset nastoupit do výkonu trestu či hradit peněžitý trest. Jednalo se o břemeno, kterým byl její život na dobu 5 let ovlivněn.

Žalovaná učinila nesporným uplatněním nároku. Dále však uvedla, že neměla k dispozici trestný spis a z tohoto důvodu nebylo možné, aby k věci zaujala stanovisko. Následně u jednání soudu dne 18. 10. 2010 žalovaná učinila nesporným vyúčtováním a přehled jednotlivých úkonů právní služby včetně cestovních náhrad a náhrady za promeškaný čas. Spornými učinila pouze písemné podání ve věci, návrh na doplnění dokazování ze dne 15. 11. 2007, 22. 2. 2008 písemné podání ve věci, doplnění vyjádření k obžalobě, k návrhu na předběžné projednání obžaloby stejně tak 18. 12. 2008. Dále písemné podání ve věci závěrečná řeč v písemné podobě ze dne 23. 1. 2009. Dále písemné podání ve věci doplnění důkazních tvrzení ze dne 4. 10. 2010 a písemné podání ve věci závěrečná řeč v písemné podobě ze dne 30. 5. 2011. Žalovaná učinila nespornou skutečnost, že takovéto úkony ze strany právního zástupce žalobkyně učiněny byly, nicméně sporovala jejich účelnost s tím, že se nejedná o úkony právní služby a u písemných podání ve věci ze dne 22. 2. 2008 a 18. 12. 2008 se jedná pouze o jeden

úkon, neboť se jednalo o obdobné podání ve věci samé. Neshledala, že by řízení trvalo nepřiměřeně dlouhou dobu.

Obvodním soudem pro Prahu 2 bylo ve věci rozhodnuto rozsudkem 15 C 12/2013-208 dne 22.10.2013. K podanému odvolání Městský soud v Praze rozsudek částečně zrušil a to ohledně částky 200.000,-Kč, která představuje náhradu nemajetkové újmy utrpěné žalobkyní nezákonným rozhodnutím o zahájení trestního stíhání a nepřiměřenou délkou trestního stíhání a to pod čj. [REDAKCE]. Ze strany Městského soudu v Praze bylo konstatováno, že Obvodní soud pro Prahu 2 nesprávně posoudil požadavky žalobkyně v rámci odpovědnostních titulů. K tomuto Obvodní soud pro Prahu 2 uvádí, že v žalobě nijak nezaznívalo, že by se žalobkyně domáhala náhrady nemajetkové újmy i z titulu nezákonného rozhodnutí, když celé odůvodnění je směřováno pouze k stanovisku Nejvyššího soudu ČR Cpjn 206/2010 a jasného výpočtu a odůvodnění nepřiměřené délky řízení.

Nově tedy k výzvě soudu žalobkyně upřesnila, že požaduje náhradu nemajetkové újmy a to za **nepřiměřenou délku řízení ve výši 71.677,-Kč** a dále náhradu nemajetkové újmy z titulu **nezákonného rozhodnutí ve výši 128.323,-Kč**. K požadavku na zaplacení nemajetkové újmy z titulu nepřiměřené délky řízení potom odkázala na stanovisko Nejvyššího soudu ČR Cpjn 206/2010 a nález Ústavního soudu I. ÚS 1536/2011 ze dne 21.9.2011. Celkově řízení trvalo 4 roky, 7 měsíců a 4 dny. Nepřiměřená délka řízení byla zapříčiněna zejména vlastní činností orgánů činných v trestním řízení, když tyto orgány nejprve rozhodovaly o příslušnosti soudu k projednání rozhodnutí věci samé a následně z důvodu opětovných odvolání Krajského státního zastupitelství v Hradci Králové nedůvodně prodlužovaly délku trestního řízení. Žalobkyně se nijak na délce nepodílela. Žalobkyně požaduje částku 20.000,-Kč za jeden rok trvání řízení, za první dva roky částku poloviční. K požadavku na náhradu nemajetkové újmy z titulu nezákonného rozhodnutí potom uvedla, že toto trestní stíhání se zásadně projevilo v jejím zdravotním stavu a to zejména po stránce psychické. Žalobkyně byla nucena po celou dobu trestního stíhání užívat léky na zklidnění, přičemž v době nařízených jednání bylo nutné dávky těchto léků zvyšovat. Vlivem zhoršujícího se zdravotního a psychického stavu žalobkyně nebyla schopna vykonávat svoji profesi a dne 23.5.2009 byla nucena ze zdravotních důvodů odejít do předčasného důchodu. Původní hrozba nepodmíněného trestu odnětí svobody v délce 2 až 8 let jakož i dlouhodobý stres zapříčiněný vedeným trestním stíháním bezprostředně ovlivňovaly život žalobkyně a to po celou dobu cca pěti let. Zahájení trestního řízení i jeho samotný průběh tak pro žalobkyni znamenal břemeno, jímž byl její rodinný i profesní život ovlivněn téměř pět let. Pověst žalobkyně byla navíc trestním stíháním strašně poškozena. O trestním stíhání se psalo v novinách a to i s vyobrazením žalobkyně. Žalobkyně za tuto nemajetkovou újmu spočívající v nezákonném rozhodnutí požaduje částku 128.323,-Kč.

Soud má za prokázaný průběh řízení ze spisu Krajského soudu v Hradci Králové [REDAKCE] a to tak Soud vzal za prokázané ze spisu Krajského soudu v Hradci Králové sp. zn. [REDAKCE] následující průběh trestního stíhání žalobkyně. Dne 27. 12. 2006 byly zahájeny úkony v trestním řízení podle § 158 odst. 3 trestního řádu podezřelému M [REDAKCE] B [REDAKCE] a L [REDAKCE] Č [REDAKCE]. Dne 28. 6. 2007 bylo vydáno usnesení, kterým bylo zahájeno trestní stíhání žalobkyně a dále ještě J [REDAKCE] Č [REDAKCE] a

M. B. Dne 3. 7. 2007 žalobkyně podala stížnost o zahájení trestního stíhání. Následovala žádost obhájce žalobců o odložení výsledků a dále odůvodnění stížnosti proti usnesení o zahájení trestního stíhání doručená soudu 30. 7. 2007. Usnesením státního zástupce okresního státního zastupitelství stížnosti dne 1. 8. 2007 zamítl. Ze strany M. B. je ze dne 24. 8. 2007 žádost o ustanovení obhájce. Byl vyhotoven znalecký posudek dne 19. dubna 2007. Následoval výslech M. B. dne 16. 3. 2007, 11. 6. 2007. Dne 20. 9. 2007 došlo k výsledku žalobkyně s tím, že ta odmítla vypovídat. Stejně tak odmítl vypovídat obviněný B. obviněný Č. Dne 30. listopadu 2007 potom byli právní zástupci obviněných vyrozuměni o možnosti prostudování spisu. Dne 12. 12. 2007 byla podána obžaloba. Přípisem ze dne 15. 2. 2008 právní zástupce žalobkyně žádá soud, aby nenařizoval hlavní líčení do 9. 3. 2008 z důvodu zahraniční dovolené Ing. J. Č. Ze dne 9. 2. 2008 je také přípis Okresnímu soudu v Rychnově nad Kněžnou týkající se obviněného B. s tím, že u tamního soudu bylo také proti němu vedeno trestní stíhání. Dne 28. 4. 2008 bylo soudu doručeno doplnění vyjádření obžalovaných a návrh na předběžné projednání žaloby. Dne 15. dubna 2008 je úřední záznam, že se u Okresního soudu v Rychnově pod sp. zn. nepodařilo ještě doručit rozsudek obžalovanému B. To se následně podařilo, jak vyplývá z přípisu ze dne 15. 5. 2008. Ze dne 19. 5. 2008 je přípis k zapůjčení spisu s tím, že 13. 6. 2008 byl zjišťován na Krajském soudu v Hradci Králové stav odvolacího řízení právě trestní věci proti B. z Okresního soudu v Rychnově nad Kněžnou. Okresní soud v Hradci Králové dne 17. 7. 2008 na veřejném zasedání rozhodl o předložení spisu v dané trestní věci Vrchnímu soudu v Praze k rozhodnutí o příslušnosti, viz usnesení na č. 1. 508. Dále má soud za prokazané z usnesení Policie České republiky Hradec Králové, že proti M. B. bylo zahájeno trestní stíhání dne 27. 2. 2003, a to víceméně pro 38 úvěrových podvodů. Dále má soud za prokazané ze svazku I. původně že dne 8. 9. 2008 byl spis, tj. původní spis, ve kterém bylo zahájeno stíhání proti žalobkyni předložen k rozhodnutí o věcné příslušnosti Vrchnímu soudu v Praze, ten v neveřejném zasedání dne 16. 9. 2008 určil, že příslušným k projednání je Krajský soud v Hradci Králové a následně Krajský soud v Hradci Králové usnesením dne 27. října 2008 v trestní věci M. B. Ing. J. Č. a Ing. L. Č. spojil věc ke společnému projednání s obžalobou Okresního státního zastupitelství v Hradci Králové ze dne 26. 6. ve které bylo obviněnému M. B. a dalším 22 obviněným kladeno za vinu spáchání trestného činu úvěrového podvodu, věc bude nadále vedena pod sp. zn. Dne 21. 9. 2009 bylo vydáno rozhodnutí v tom směru, že proti M. B. bude vedeno řízení jako proti uprchlému. Následovala hlavní líčení dne 5. října 2009, a to poté, co byly shromažďovány materiály pro možnost dalšího postupu ve věci. Na tomto hlavním líčení žalobkyně vypovídala ve věci samé jako obžalovaná. Hlavní líčení bylo odročeno na 26. října 2009. Tohoto dne také hlavní líčení proběhlo, následně bylo odročeno na den 24. listopadu 2009. Dne 23. 11. 2009 právní zástupce žalobkyně zaslal závěrečnou řeč. Dále z č. 7580 má soud za prokazané, že Krajský soud v Hradci Králové dne 24. listopadu 2009 rozhodl rozsudkem s tím, že jím žalobkyně byla zproštěna obžaloby. Tento rozsudek jí byl doručen 11. 12. 2009. Následně potom usnesením Krajského soudu v Hradci Králové dne 24. listopadu 2009 došlo k vyloučení trestné činnosti B. které se dopustil v letech 1999-2000 uvedené v obžalobě Státního zastupitelství v Hradci Králové ze dne 26. 6. 2007. Dne 11. 12. 2009 krajské státní zastupitelství podalo odvolání proti shora uvedenému

rozsudku, stejně tak potom i poškozená. Dne 22. 12. 2009 došlo k vyjádření obžalovaných k odvolání, spis byl předložen dne 21. 1. 2010 Vrchnímu soudu v Praze. Dne 24. března 2010 bylo nařízeno veřejné zasedání s tím, že v mezidobí bylo zjištěno, že obžalovaný B. je ve výkonu trestu, následně došlo při odročení veřejného zasedání na den 5. května 2010, toto jednání také proběhlo. Následně bylo vydáno usnesení [redacted] které bylo doručeno Krajskému soudu v Hradci Králové dne 17. 6. 2010 s tím, že rozsudek byl v celém rozsahu zrušen, věc byla vrácena Krajskému soudu v Hradci Králové k novému jednání, a to zejména z důvodu pochybení stran B. o možnosti ukládání společného souhrnného trestu. Dále ještě probíhalo v průběhu let 2010 zjišťování dalších informací obstarávání důkazů a Krajský soud v Hradci Králové rozhodl o spojení o výše vyloučené části věci proti obžalovanému B. a to dne 23. července 2010. Následně bylo v srpnu 2010 nařízeno hlavní líčení, a to na den 4. - 6. 10. 2010. V mezidobí došlo ještě ke zrušení zastoupení B. které zde bylo kvůli tomu, že bylo proti němu vedeno řízení jako proti uprchlému. Dne 4. října 2010 v 9:00 hodin bylo zahájeno hlavní líčení, na něm bylo vyslýcháno značné množství svědků a dále byli vyslýcháni obžalovaní a svědci s tím, že hlavní líčení bylo odročeno na den 1. - 3. listopadu 2010, na něj bylo předvoláno zhruba 30 svědků. Hlavní líčení proběhlo od 1. listopadu 2010, na něm byli vyslýcháni svědci a dále bylo odročeno na 9. prosince 2010, kde k tomuto jednání bylo opět předvoláno několik desítek svědků. Toto jednání počalo 9. prosince, byli vyslýcháni svědci. Následně bylo odročeno na 10. ledna 2011, toto také proběhlo hlavní líčení, opět došlo výsledku značného množství svědků, jednání pak bylo odročeno na den 23. - 24. 2. 2011 a opět bylo předvoláno několik svědků. Hlavní líčení pak probíhalo od 23. února 2011 na č. l. 8233, následovalo odročení na 19., 20. dubna 2011, kde bylo opět předvoláno zhruba 10 svědků a jednání bylo odročeno na 18. - 19. května 2011, zde již byli předvoláni pouze 2 svědci. Dále proběhlo hlavní líčení, viz č. l. 8374, a to od 18. května 2011 a toto bylo doručované dne 31. května 2011. Toto hlavní líčení proběhlo, viz č. l. 8420, bylo provedeno dokazování listinnými důkazy, dáno slovo závěrečným návrhům a následně předneseny závěrečné řeči. Dne 1. června 2011 bylo pokračováno v závěrečných řečech a následně byl vyhlášen rozsudek jménem republiky, viz č. l. 8450, ve kterém byla žalobkyně zproštěna žaloby. Dále byla podána odvolání, spis byl předložen Vrchnímu soudu v Praze dne 22. 9. 2011. Vrchní soud v Praze potom nařídil veřejné zasedání na den 25. ledna a 1. února 2012 s tím, že bylo částečně rozsudek soudu I. stupně zrušen, částečně však bylo opětovně rozhodnuto, a to o zproštění žalobkyně obžaloby. Tento rozsudek nabyl právní moci dne 1. 2. 2012. Odsouzený B. a Č. podali dovolání, žalobkyně však nikoliv.

Soud má dále za prokázané z lékařské zprávy nálezu ze dne 16.6.2014, že žalobkyně je v péči lékaře od roku 2010, kdy byla opakovaně vyšetřena a léčena pro zánět horních cest dýchacích. Jejich četnost dává do souvislosti se stresem, opakovaně byla předepsána hypnotika z důvodu poruchy spánku. Dále má soud za prokázané z novinových výstřižků, že kauza byla medializována a to včetně fotografií a jména žalobkyně. Dále má soud za prokázané z účastnického výslechu žalobkyně a svědka V. P. že trestní stíhání zasáhlo do osobnostní sféry žalobkyně a to vzhledem k mediální kampani, která v souvislosti s trestním stíháním byla vedena. Soud má za prokázané z výpovědi žalobkyně, že tato přišla o 90 % přátel, v novinách a na internetu byla jako trestanec s fotkou, sousedi s ní doteďka nemluví, následně šla do předčasného důchodu a je na práškách, bez prášků nespí. To stejné má za prokázané i z výpovědi

manžela žalobkyně, kdy z obou výpovědí má soud dále za prokázané, že v trestním stíhání žalobkyně se promítlo i do její profesní sféry, byla nucena uzavřít firmu, neboť přišla o klienty. Stejně tak se to projevilo i ve volnočasových aktivitách dříve sportovali, jezdili na dovolenou, nyní žalobkyně trpí úrazy a navštěvuje lékaře, stále se léčí a má problémy se spaním.

Podle ust. § 1 zákona 82/1998 Sb. (zákona), stát odpovídá za podmínek zákonem stanovených za škodu způsobenou při výkonu státní moci.

Podle ust. § 5 písm. a), b) zákona stát odpovídá za podmínek zákonem stanovených za škodu, která byla způsobena rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, a za škodu, která byla způsobena nesprávným úředním postupem.

Dle ust. § 7 odst. 1 zákona mají právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda.

Dle ust. § 8 odst. 1 zákona lze nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán.

Podle ust. § 13 odst. 1 zákona stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě.

Podle ust. § 31a odst. 1 zákona bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle odst. 2 cit. ust. se zadostiučinění poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. Podle odst. 3 cit. ust. v případech, kdy nemajetková újma vznikla nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí nebo § 22 odst. 1 věty druhé a třetí, přihlédne se při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění rovněž ke konkrétním okolnostem případu, zejména k celkové délce řízení, složitosti řízení, jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům v řízení, a k tomu, zda využil dostupných prostředků způsobilych odstranit průtahy v řízení, postupu orgánů veřejné moci během řízení a významu předmětu řízení pro poškozeného.

Možnost odškodnění za nemajetkovou újmu vzniklou nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem byl do právního řádu České republiky zakotven novelou zákona č. 82/1998 Sb., s účinností od 27.4.2006 (§ 31a zákona). Byl tak naplněn závazek vyplývající z č. 13 Úmluvy o ochraně lidských práv a

základních svobod. Podle čl. 6 odst. 1 věta první Úmluvy má každý právo na to, aby jeho záležitost byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednána nezávislým a nestranným soudem, zřízeným zákonem, který rozhodne o jeho občanských právech nebo závazcích nebo o oprávněnosti jakéhokoli trestního obvinění proti němu. Podle čl. 41 Úmluvy, jestliže Soud zjistí, že došlo k porušení Úmluvy nebo Protokolů k ní, a jestliže vnitrostátní právo dotčené Vysoké smluvní strany umožňuje pouze částečnou nápravu, přiznává Soud v případě potřeby poškozené straně spravedlivé zadostiučinění. Smyslem novely bylo přesunout rozhodování o náhradě nemajetkové újmy vzniklé porušením práva garantovaného čl. 6 odst. 1 Úmluvy z Evropského soudu pro lidská práva na vnitrostátní úroveň. Toto je obsaženo i v důvodové zprávě k čl. II zákona č. 160/2006 Sb. Z uvedených důvodů, má-li soud odškodňovat na vnitrostátní úrovni nemajetkovou újmu vzniklou porušením práva zakotveného již Úmluvou, jeho rozhodování vychází z kritérií ustavených judikaturou Evropského soudu pro lidská práva, a to tak aby výklad pojmu *přiměřenosti lhůty* k projednání a rozhodnutí věci odpovídal výkladu podávanému ESLP.

Soud se tak zabýval délkou řízení ve smyslu judikatury ESLP s tím, že tato je nepřiměřená tehdy, neodpovídá-li složitosti, skutkové a právní náročnosti projednávané věci a zároveň tkví v příčinách vycházejících z působení státu (tj. soudu) v projednávané věci, nikoliv stěžovatele, příp. od něj odlišných účastníků řízení. Soud posuzoval řízení s přihlédnutím ke všem okolnostem jako celek (rozsudek Soudu ve věci Slezák a ostatní proti České republice ze dne 11.10.2005, § 36). I v řízení, v němž soud činil úkony v přiměřených lhůtách a jeho postup byl plynulý, lze konstatovat porušení práva na projednání věci v přiměřené lhůtě tehdy, když se s přihlédnutím ke všem okolnostem celková doba řízení přesto jeví nepřiměřeně dlouhou (viz rozsudek ESLP ve věci Kubizňáková proti České republice ze dne 21.6.2005, z nějž plyne, že celkovou délkou doby řízení nelze zdůvodňovat mj. opakovaným meritorním rozhodováním soudů, pokud byla rozhodnutí soudu nižší instance rušena soudy vyšších instancí pro pochybení, jenž jim byla vytýkána).

Skutkový stav věci má soud za prokázaný shodně s popisem trestního stíhání žalobkyně.

K právnímu posouzení soud uvádí, že se zabýval požadavkem žalobkyně na náhradu nemajetkové újmy, a to z **titulu nesprávného úředního postupu** spočívající v nepřiměřené délce jejího trestního stíhání. Soud se nejprve zabýval skutečností, zdali v daném trestním stíhání žalobkyně vedeném u Krajského soudu v Hradci Králové pod sp. zn. ████████ došlo k nesprávnému úřednímu postupu spočívající v nepřiměřené délce trestního stíhání. Trestní stíhání žalobkyně bylo zahájeno dne 28. 6. 2007, a to shora uvedením usnesením o zahájení trestního stíhání a bylo pravomocně skončeno ke dni 1. 2. 2012, kde byla žalobkyně obžaloby zproštěna. Celkem tak její trestní stíhání trvalo 4 roky a 7 měsíců. Řízení proběhlo na dvou stupních soudní soustavy, a to opakovaně. Co se týká samotné skutkové složitosti trestního stíhání žalobkyně, žalobkyně nebyla sama obžalována, byli zde ještě další dva spoluobžalovaní s tím, že v mezidobí došlo také ke spojení věcí, a to co se týká trestních činů, které měl spáchat spoluobžalovaný B█████. Zde je nutné přihlédnout ke skutečnosti, že právě u spoluobžalovaného B█████ se jednalo o problematickou osobu. Jednak předmětem trestního stíhání bylo značné množství skutků, pro které byl tento spoluobžalovaný stíhán a dále také po nějakou

dobu trestního stíhání se jej nepodařilo obeslat, bylo nutné ustanovit mu zástupce, a vedeno bylo trestní stíhání proti němu jako proti uprchlému. Poté co se následně zjistilo, že obžalovaný je ve výkonu trestu, bylo nutné rozhodovat opět o dalším pokračování v řízení. Zejména po zrušení prvního rozsudku soudu I, stupně došlo k dalším nařízeným hlavním líčením, zde bylo předvoláváno značné množství svědků, bylo jich zhruba 30, kdy se nepodařilo všechny svědky obeslat a předvolat najednou, došlo k prodloužení řízení právě z důvodu procesní problematiky, procesní složitosti spočívající vůbec v zajištění možného, řádného konání hlavních líčení. Hlavní líčení tak proběhlo v několika obdobích s tím, že právě na jednotlivých hlavních líčeních byli vyslýcháni svědci, a byly prováděny také listinné důkazy. Co se týká samotné první fáze řízení, trestní stíhání bylo zahájeno dne 28. 6. 2007, obžaloba byla podána zhruba po půl roce, a to k Okresnímu soudu v Hradci Králové, a to 12. 12. 2007. Následně zde došlo ke skutečnosti, že Okresní soud v Hradci Králové dospěl k závěru, že není věcně příslušným soudem a věc byla předložena Vrchnímu soudu v Praze, který dne 16. 9. 2008 rozhodl právě o věcné příslušnosti Krajského soudu v Hradci Králové. Dne 27. 10. 2008 právě došlo ke spojení věcí, ke spojení trestních stíhání, zejména týkajícího se obžalovaného B. První rozsudek ve věci byl vydán 24. 11. 2009, tento byl následně 19. 5. 2010 zrušen, ve věci bylo znovu jednáno, nový rozsudek byl ve věci vyhlášen dne 1. 6. 2011, ani ne po roce od zrušujícího rozhodnutí Vrchnímu soudu v Praze, Vrchní soud v Praze následně rozhodoval ke dni 2. 1. 2012. Soud v daném řízení neshledal žádná další období nečinnosti, orgány činné v trestním řízení konaly řádně, konaly ve lhůtách stanovených zákonem, konaly ve lhůtách přiměřených na dané problematice. Lze orgánům činných v trestním řízení vytknout prvotní pochybení, kdy byla nevhodně podána obžaloba Okresnímu soudu v Hradci Králové a zhruba o půl roku se tak prodloužilo trestní řízení vzhledem k nutnosti rozhodnutí o věcné příslušnosti soudu. Následně došlo k vydání zprošťujícího rozsudku soudem I. stupně již v roce 2009, který byl následně v květnu 2010 zrušen odvolacím soudem, jednalo se zhruba o půlroční období, které za situace, kdyby soud I. stupně rozhodl řádně, by v dané věci neexistovalo. Nicméně k tomuto zrušení došlo zejména z důvodu procesních, a to právě vzhledem k nutnosti rozhodnutí o případném souhrnném, společném trestu s tím, že právě v mezidobí u jiných soudů byla vydávána jiná rozhodnutí proti obžalovanému B. Co se týká samotné problematiky procesní, jak je shora uvedeno zejména ke značnému počtu svědků, značnému počtu skutků, ve kterých byly trestné činy obžalovaného B. shledávány, se soudu jeví a trestní řízení po procesní stránce jako poměrně složité. Co se týká stránky právní složitosti, na jednu stranu je nutné přihlídnout k tomu, že vůči žalobkyni se jednalo pouze o jeden skutek, který ze značného množství skutků jí byl kladen za vinu, na druhou stranu je však nutné přihlídnout k situaci, že se jednalo o skutek, který byl provázán s dalšími skutky obžalovaného B. a Ing. Č. a nebylo jej možné soudit samostatně, nebylo je možné z dané věci, z daného trestního řízení vytrhnout a bylo nutné vyčkat celkového rozhodnutí ve věci. Soud dospěl k závěru, že délka 4 roky a 7 měsíců vzhledem ke všem okolnostem daného trestního stíhání žalobkyně, vzhledem ke všem okolnostem tak, jak byly shora uvedeny, není délkou nepřiměřenou. Soud tak dospěl k závěru, že v trestním stíhání žalobkyně nedošlo k nesprávnému úřednímu postupu spočívajícím v nepřiměřené délce jejího trestního stíhání a nárok na náhradu nemajetkové újmy soud jako takový zamítl.

Dále se soud zabýval požadavkem žalobkyně na náhradu nemajetkové újmy z titulu nezákonného rozhodnutí a to tak, že zabýval skutečností, zdali v daném trestním stíhání vedeném proti žalobkyni u Krajského soudu v Hradci Králové pod sp. zn. [REDAKCE] došlo k vydání nezákonného rozhodnutí. Soud dospěl k závěru, že usnesení policejního orgánu Okresního ředitelství Policie České republiky [REDAKCE] ze dne 28. 6. 2007, kterým bylo proti žalobkyni zahájeno trestní stíhání pro trestný čin dle § 250 odst. 1 a 3 písm. b) trestního zákona spáchaný ve spolupachatelství, a to z toho důvodu, že žalobkyně rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové [REDAKCE] ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze [REDAKCE] ze dne 1. 2. 2012 byla zproštěna obžaloby a z tohoto důvodu judikaturu potom dovodila, že shora uvedené usnesení, kterým bylo trestní stíhání žalobkyně zahájeno, je **rozhodnutím nezákonným.**

Soud odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30 Cdo 2813/2011 s tím, že přiznání zadostiučinění v penězích by nemělo být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti. Dále na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 25 Cdo 1145/2010 dospěl k závěru, že žádné konkrétní pravidlo pro určení výše náhrady v případě odškodňování z titulu nezákonného rozhodnutí se nepodává. Odkazuje i na rozhodnutí Ústavního soudu Pl ÚS 35/2009 s tím, že každé trestní stíhání představuje zásah do osobnostních práv, které neskončí odsuzujícím rozsudkem znamená zásah do osobnostních práv účastníků. A dále odkazuje i na rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30 Cdo 3731/2011 s tím, že vznik nemajetkové újmy zpravidla nelze dokazovat, neboť jde o stav mysli osoby poškozené. Jde tedy pouze o zjištění, zda jsou tu dány objektivní důvody pro to, aby se konkrétní osoba mohla cítit poškozenou. Jinými slovy řečeno je třeba zvážit, zda vzhledem ke konkrétním okolnostem případu by se i jiná osoba v obdobném postavení mohla cítit být dotčena ve složkách tvořících ve svém souhrnu nemajetkovou sféru jednotlivce. Jedná se tedy o utrpění na těch nehmotných hodnotách, které se dotýkají morální integrity poškozené osoby, jako je důstojnost, čest, dobrá pověst, ale i jiné hodnoty, které se zpravidla promítají v niterném životě člověka, jako je svoboda pohybu, rodinný život, nejistota a podobně. Pokud by žádná z těchto složek nemohla být významným způsobem v důsledku nezákonného rozhodnutí či nesprávného úředního postupu negativně dotčena, je na místě závěr o tom, že nedošlo ke způsobení nemajetkové újmy.

Soud na základě shora uvedených rozhodnutí Nejvyššího i Ústavního soudu ČR dospěl k závěru, že došlo v rámci nezákonného trestního stíhání žalobkyně k zásahu do její osobnostní sféry, do její osobnostní integrity, což má soud za prokázané zejména z výpovědi žalobkyně, z výpovědi jejího manžela i z průběhu trestního stíhání a mediální kampaně a to v tom směru, že vzhledem k medializaci případu společnost věděla o tom, že je proti žalobkyni vedeno trestní stíhání, v tisku byly uveřejňovány i fotografie žalobkyně, byla označována za podvodnici. Z uvedených výpovědí má soud za prokázané, že se od žalobkyně odvrátili přátelé, stejně tak potom v profesní rovině i klienti její firmy. Toto vše směřuje také k důstojnosti žalobkyně, cti a její dobré pověsti. Soud přihlédl i k tomu, že trestní stíhání žalobkyně se projevilo i v její rovině zdravotní a to tedy v tom směru, že od doby trestního stíhání má problémy s nespavostí, má i zdravotní problémy. Vzhledem k tomu, že žalobkyně nepožadovala náhradu škody na zdraví, soud konkrétně nezkoumal konkrétní problémy s tím, že uvěřil žalobkyni a to vzhledem k obecným znalostem spojeným s trestním stíháním v tom směru, že se jedná

o stresující záležitost, kdy tento stres se právě projevuje v poruchách spánku, v psychických poruchách a podobně. Skutečnost, že trestní stíhání žalobkyně mělo takovéto dopady potom v obecných souvislostech vyplývá i z vyjádření lékaře MUDr. Martina Žáka, který sice přímo neuvedl, že by zde byla příčinná souvislost mezi trestním stíháním žalobkyně a jejím zdravotním stavem, nicméně k okolnostem případu i k časovým souvislostem soud dospěl k závěru, že minimálně částečně se v zdravotní a osobnostní složce žalobkyně toto trestní stíhání projevilo. Soud dále přihlédl ke skutečnosti, že žalobkyně před zahájením trestního stíhání byla osobou bezúhonnou, na trestním stíhání se sama nijak nepodílela. Soud dále přihlédl ke skutečnosti, že žalobkyni hrozil trest odnětí svobody v délce dvou až osmi let. Soud přihlédl také k tomu, že trestní stíhání žalobkyně trvalo po dobu cca 5 let a to vzhledem k tomu, že soud nedospěl, že by tato délka řízení byla délkou nepřiměřeně dlouhou a žalobkyni tak přiznal zadostiučinění v penězích za nepřiměřenou délku trestního stíhání, nicméně soud dospěl k závěru, že je na místě přihlédnout ke skutečnosti, že tento stav, tj. stav stavu vyvolaného nezákonným rozhodnutím, ve kterém žalobkyně byla udržována po dobu cca 5 let, se musel projevit v její osobnostní sféře. Soud tak dospěl k závěru, že trestním stíháním žalobkyně došlo k porušení článku 10 Listiny základních práv a svobod s tím, že každý má právo na to, aby byla zachována jeho lidská důstojnost, osobní čest, dobrá pověst a chráněno jeho jméno. Soud po provedeném dokazování dospěl k závěru, že zde v trestním stíhání žalobkyně došlo právě k zásahu minimálně do těchto základních lidských práv a to lidské důstojnosti, osobní cti, dobré pověsti a ochraně dobrého jména a zároveň dospěl k závěru, že vzhledem ke všem shora uvedeným okolnostem případu je na místě přiznat odškodnění v penězích. Soud dospěl k závěru, že dle rozhodnutí Nejvyššího soudu 30 Cdo 2813/2011 je zadostiučiněním, které je schopno účinné nápravy vzniklé nemajetkové újmy odškodnění v penězích a to ve výši 50.000,-Kč, kdy výše a forma tohoto přiznaného zadostiučinění není v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v kombinaci s ust. § 142 odst. 1 a 3 osř a § 9 odst. 4 písm. a/ vyhl. 177/96 Sb. Soud žalobkyni jako úspěšnější straně přiznal náhradu nákladů řízení spočívající v odměně advokátovi takto:

řízení před soudem prvního stupně:

- odměna advokáta dle § 7 bodu 5 vyhl. č. 177/1996 Sb., za čtyři úkony právní služby (převzetí věci a příprava zastoupení, žaloba, doplnění žaloby, účast na jednání dne 18.10.2013) z částky 175776,82 Kč -á 8140 Kč, paušální náhrada dle § 13 vyhl. č. 177/1996 Sb. za čtyři úkony právních služeb á 300,- Kč v částce celkem **1.200,- Kč**, cestovné na trase Hradec Králové - Praha a zpět (celkem 240 km) osobním vozem Nissan Micra, [REDACTED] při průměrné spotřebě paliva Natural 95 6,133 l/100 km, vyhláškové ceně paliva 36,10 Kč/l a náhradním koeficientu 3,60 Kč/km dne 18.10.2013 v částce **1.395,30 Kč**, zmeškaný čas 18.10.2013 na trase Hradec Králové - Praha a zpět (celkem 8 x 30 min) á 100,- Kč v částce **800,- Kč**, 21% DPH

řízení před odvolacím soudem:

- odměna advokáta dle § 7 bodu 5 vyhl. č. 177/1996 Sb., za jeden úkon právní služby (odvolání) z částky z částky 175776,82 Kč -á 8140 Kč, paušální náhrada dle § 13 vyhl. č. 177/1996 Sb. za jeden úkon právních služeb á 300,- Kč v částce celkem **300,- Kč**, 21% DPH

Řízení před soudem prvého stupně po zrušení rozhodnutí odvolacím soudem:

- odměna advokáta dle § 9 odst. 4 písm. a/ vyhl. 177/96 Sb., za šest úkonů právní služby (vyjádření k výzvě soudu, vyjádření žalobkyně, účast na jednání soudu dne 19.9.2014, doplnění žalobního návrhu, účast na jednání dožádaného soudu dne 12.1.2015, účast na jednání soudu dne 12.3.2015) á 3.100,- Kč, paušální náhrada dle § 13 vyhl. č. 177/1996 Sb. za šest úkonů právních služeb á 300,- Kč v částce celkem **1.800,- Kč**, cestovné na trase Hradec Králové - Praha a zpět (celkem 240 km) osobním vozem Volkswagen Touran, [REDACTED] při průměrné spotřebě paliva Nafta motorová 6,2 l/100 km, vyhláškové ceně paliva 36,- Kč/l a náhradním koeficientu 3,7 Kč/km dne 19.9.2014 v částce **1.423,68 Kč**, zmeškaný čas dne 19.9.2014 na trase Hradec Králové - Praha a zpět (celkem 8 x 30 min) á 100,- Kč v částce **800,- Kč**, cestovné na trase Hradec Králové - Praha a zpět (celkem 240 km) osobním vozem Volkswagen Touran, [REDACTED] při průměrné spotřebě paliva Nafta motorová 6,2 l/100 km, vyhláškové ceně paliva 36,1 Kč/l a náhradním koeficientu 3,7 Kč/km dne 12.3.2015 v částce **1.425,17 Kč**, zmeškaný čas dne 12.3.2015 na trase Hradec Králové - Praha a zpět (celkem 8 x 30 min) á 100,- Kč v částce **800,- Kč**, 21% DPH.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení opisu jeho písemného vyhotovení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.

Nebude-li dobrovolně splněna povinnost uložena tímto rozhodnutím, může se oprávněný obrátit na obecný soud povinného s návrhem na soudní výkon rozhodnutí

V Praze, dne 12. března 2015

JUDr. Ondřej Růžička, v.r.
Soudce

Za správnost: Baštová DiS.